

Смиљана Ђорђевић

МАЛА И НОЋНА
МУЗИКА

(РАДИО-ИГРА ЗА ДЕЦУ)

СМИЉАНА ЂОРЂЕВИЋ рођена је 1978. године у Јагодини. Дипломирала, магистрирала и докторирала на Филолошком факултету у Београду.

За поезију награђена на XXXVI фестивалу југословенске поезије младих у Врбасу, а за драмско стваралаштво првом наградом на традиционалном конкурсима Радио Београда за радио-игру за децу 2004. године.

Пише поезију, кратке приче и драмске текстове. Аутор је збирке песама *Кирка, чаробница са ослрва* (2005), више радио драма и коценариста серије драмских минијатура *Смешне и друже љриче* (са Јелицом Зупанц и Иваном Димић).

Ради у Институту за књижевност и уметност у Београду.

Смиљана ЂОРЂЕВИЋ

МАЛА И НОЋНА МУЗИКА
(РАДИО – ИГРА ЗА ДЕЦУ)

ЛИЦА:

АНЂЕЛА – деветогодишња девојчица

АНЂЕЛИН ТАТА

ВИОЛИНА

ВИОЛА

КОНТРАБАС ГУДАЧИЋ – Виолинин и Виолин тата

ФАГОТ ДУВАЧИЋ

ФЛАУТА ДУВАЧИЋКА – Фаготова супруга

ТРУБЕ – сестре

ПИКОЛО

ГОНГ – стари господин, глава филхармонијског оркестра

НАРАТОР

НАРАТОР: Те вечери је Анђела, симпатична деветогодишња девојчица, пожелела да крене са татом на посао. Анђелин тата, знате, ради на једном малко необичном месту. Он је ноћни чувар старе зграде у којој се налази филхармонијски оркестар. То је тамо, на оном широком тргу у центру града. Ма, сигурно знате где је то! Анђели понекад није јасно зашто тата мора баш сваке вечери да одлази на посао...

АНЂЕЛА: *(Радознано)*
А зашто ти, тата, чуваш зграду кад њу нико не може да украде? Она сигурно не уме ни да плаче кад је сама! Не може ни ружно да сања!
(Плачно)
Ако је тако велика, нема шансе да се плаши мрака као ја!

ТАТА: *(Благо)*
Видиш, Анђела, тамо има пуно драгоцених и занимљивих инструмената.. Неко би ноћу, док никог нема, могао да уђе унутра и да их украде, или поломи. Знаш, то су врло нежне стварчице!

АНЂЕЛА: *(Молећиво)*
Како бих волела да могу бар вечерас да пођем с тобом, да их и ја чувам! Молим те, тата!

Музички њрелаз.

НАРАТОР: Те чудне вечери тата је повео Анђелу са собом.
Звуци улице: брујање аутомобила, љуљњање љрамваја, сјишава се; шкрипа масивних вратиа, кораци љо мермерном љоду, одзвањају...

НАРАТОР: Тата је увео Анђелу у малу чуварску собу. Посадио ју је на фотелју, скинуо ципелице, увио у своју топлу зимску јакну и укључио телевизор.

ТАТА: Вечерас ћемо се овако забавити, а ујутру те водим да упознаш све необичне становнике ове зграде.

АНЂЕЛА: *(Радознано)*
Зашто не можемо одмах тамо?
(У чуду)
А шта они раде ноћу кад су сами?

ТАТА: *(Умирујући је)*
И они се одмарају као и ми.
(Сћироџо)
Мислим да све девојчице већ спавају. Хајде, одмори се добро, сутра те будим рано.

НАРАТОР: Анђела је, утопљена и ушушкана, брзо заспала. И ко зна колико би тако слатко спавала, да је на једном из сна није пренуо неки звук, налик на плач, а опет некако нежан и мек.

Тихи, меки звук виолине.

НАРАТОР: Девојчица се пробуди, сањиво протрља очи и окрену се око себе. У соби је владао полумрак. Светлост је допирала једино са екрана малог црно-белог телевизора. Она се за тренутак уплаши.

Врло њих њон са ТВ-а, одјава њроџрама.

АНЂЕЛА: *(Тихо, уљашено)*
Тата, где си?

Хркање, мљацкање у сну.

НАРАТОР: Али тата је већ увељико дремао на столици. А онај необични звук, за кој Анђела најпре помисли да га је само у сну чула, понови се, овај пут још гласније.

Звук виолине, нежна мелодија, на ѡренуѡац хркање, звук виолине ѡреѡаа се у дечији ѡлач и ѡриѡушено јецање.

НАРАТОР: Анђела је била радознано дете, али, као и све девојчице, плашила се мрака. Међутим, тај необични звук није јој давао мира. Да буди тату, није смела. Сигурно јој не би поверовао. А опет, чинило јој се као да некоме треба баш, баш њена помоћ. Извукла се из фотеље у којој је спавала, навукла ципелице и пошла.

Сиѡни дечији кораѡи, ѡново звук виолине који се ѡреѡвара у ѡлач.

НАРАТОР: Убрзо се Анђела нашла у великој мрачној просторији, из чијег је угла допирало чудновати звук. Она се приближи, али никога не примети. Изненада, танушни гласић постаде сасвим разговетан.

ВИОЛИНА: *(Звук виолине који се ѡреѡаа у нежни ѡлас девојчице, ѡмало ѡлачан)*
Ко си ти? И шта тражиш у мојој кући!?

- АНЂЕЛА: *(Најпре узвикне изненађено и ућлашено, а онда одважно и смирено њроговори)*
Ја сам Анђела! А ко си ти? Ииии, зашто се кријеш?
- ВИОЛИНА: Ма ко се крије, видиш да сам ти пред носом... Додуше, нешто сам мања од тебе. Ево ме, доле, у овој одшкринутој футроли. То ми је кревет, знаш!
- АНЂЕЛА: *(Ускликне изненађено)*
Па ти си виолина!
(Знаји жељно)
А откуд то да умеш да говориш?
- ВИОЛИНА: *(Увређено)*
Свашта! Наравно да умем!
(Прекорно)
Како сте ви, људи, глупи. Мислите да сте једини који говоре, смеју се, плачу, пих, пих, пих...
- АНЂЕЛА: *(Још у неверици)*
Ма, ти си стварно виолина! Дај да те пипнем! А шта ти је ово?
- Девојчица додирне чивију виолине, зачује се њихо њуцкењање и звук жице која се зајтеже.*
- ВИОЛИНА: *(Љућииио)*
Јој, немој да ме вучеш за чивије! Знаш, то су наше уши. Јел ти волиш када те вуку за уши?
- АНЂЕЛА: Мене обично не вуку за уши, осим када ме, рецимо, затекну да кришом кусам сладолед из замрзивача, или када без питања одем да возим ролере па огулим колена, или када, на пример, почупам оног досадног Владу из комшилука! Само, нисам знала да и ви имате уши.
- ВИОЛИНА: *(Поносно)*
И то не само два као ти, него четири. Мене вуку за уши и тако усклађују тонове да бих могла најчистије да свирам. Заврну ми свако уво, ја се малко притрпим, па сам после к'о нова. И немамо само уши, него и овај врат, и овај лепо стомак од најфинијег јаворовог дрвета.
- АНЂЕЛА: *(Ућлашено)*
А какве су ти ово рупе на стомаку? Није те ваљда неко повредио?

- ВИОЛИНА: *(Кроз смех)*
Па то су ми уста, драга моја! И немам само једна него двоја, видиш! Обоја су у облику слова ф!
- АНЂЕЛА: *(У неверици)*
Двоја уста! И то на стомаку! Ти си неко баш чудно створење. Четири уха, усне на стомаку, без ногу... А како ти је тек врат дугачак. Уопште не личиш на девојчицу!
- ВИОЛИНА: *(Надмено)*
Наравно да не личим! Ја сам виолина! И то каква! Страдиваријус! Лепотица над лепотицама! Како се само отимају о мене!
(Онда се наједном расијужи)
А ја сам, ипак, тако, о тако несрећна!
(Расиљаче се)
Мене више нико не воли. Данас сам на концерту опасно забрљала!
- АНЂЕЛА: Па шта си то урадила?
- ВИОЛИНА: *(Поверљиво, шише)*
Знаш, Анђела, ово никоме не бих признала, али теби смем да шапнем! Само, обећај да ником нећеш рећи!
(Шайајџом)
Била сам малко непослушна. Свирала како ми се прохте. Мислила сам да ћу се прославити, а испало је наопако. Све сам упропастила! Читав концерт!
(Поново се расиљаче)
И сада ме више нико не воли. Ко зна да ли ће ме уопште пустити да поново свирам. Остаћу заувек овде, у овој футроли, сама и заборављена. Покло-ниће ме неком музеју, да без гласа напуштена трунем!
(Бризне неушешно у њач)
Нема наде за мене! Сви ме мрзе! Цео оркестар! Бациће ме на ђубре! Пропала сам!
- Шкрија виолине, њач, јецање; Зачује се шушкање, а онда дубљи звук виоле.*
- ВИОЛА: *(Раздражено)*
Зашто већ једном не престанеш да цмиздриш, до-садна Виолино? Целе вечери од тебе не могу ока да склопим! И зашто не оставиш на миру ту девој-чицу?

- АНЂЕЛА: *(Збуњено)*
Ко је сад ово?
(Изненађено)
О, како она личи на тебе, Виолино!
- ВИОЛИНА: *(Престане да имрца и процеди невољно)*
Да, лично, то ми је сестра, Виола! Воли да прислушкује туђе разговоре! Фууууууууууууј!
- ВИОЛА: А моја сестра мора увек да буде у центру пажње! Ево, плаче целе ноћи не би ли неко дошао да је теши и говори како је најбоља, најлепша, најталентованија! Ама, досадила си ми, сестро драга! Стално си ти главна у овом оркестру!
- ВИОЛИНА: А ти си љубоморна!
- ВИОЛА: Ти си уображена и надувена!
- АНЂЕЛА: Па вас две сте скоро исте! Да нисте близнакиње?
- ВИОЛИНА: *(Гадљиво)*
Шта ти пада на памет! Видиш колико је Виола дебља од мене! Не бих могла да поднесем да сам као она!
- ВИОЛА: Пакоснице! Можда и јесам дебља, али ми је зато тон лепши од твог!
(Не би ли се похвалила, засвира нежну мелодију, а појом дода самозадовољно)
Како ја отмено звучим, а ти само шкрипиш, и врштиш, и цвилиш и дерњаш се! Свако би радије зачепио уши него тебе да слуша!
- ВИОЛИНА: *(Надмено)*
Ово ти називаш шкрипом!?
(Изведе виртуозну мелодију)
Само си љубоморна и пакосна!
- ВИОЛА: Ти си себична, и саможива, и уображена! Ко је, молим те, данас упропастио концерт!? Ти! Спремали смо се месецима, вежбали, сто музичара је овде долазило сваког дана. Како смо се само трудили. И диригента су нам најбољег довели. Дворана је била препуна и сви су очекивали чудесни концерт!
- ВИОЛИНА: Ако ћемо право, ја сам највише и вежбала!

ВИОЛА: Али си онда сама све и покварила. А зашто!? Зато што си хтела да будеш главна, да се сви само теби диве, да само теби аплаудирају, да и публику и оркестар обориш с ногу! И све је лепо кренуло, а онда као да си полудела! Мислиш да си најспособнија, најпаметнија! Ти, драга сестро, од опијености собом не примећујеш друге!

ВИОЛИНА: *(Иронично)*
Не, него ћу, ваљда, да будем тако смушена као ти!

ВИОЛА: Крешталице!

ВИОЛИНА: Туњавице!

Свађа се љрећјаја у двољлас виолине и виоле у брзом ритму, онда се музика љрећвара у шкрићање жица.

АНЂЕЛА: *(Љућиићо викне)*
Престаните да се свађате! Немогуће сте! Како бих ја волела да имам сестру! А вас две, уместо да волите и тешите једна другу, свађате се и вређате!

Шкрићање жица бива љрекинућо једним дубоким љоном конћрабаса.

КОНТРАБАС: *(Дубоким љласом љек љробуђенољ)*
Зар ја баш никада не могу к'о сваки нормалан отац-контрабас да се наспавам!
(Прозева се, зевање се љрећвара у отћегнућии звук конћрабаса, који се кроз дући љлисандо креће од високољ ка дубљем)
И то опет вршите моје драге ћерке! Зашто се сад свађате? Опет си задиркивала сестру што је дебела, је ли Виолино?

ВИОЛИНА: *(Размажено, отћегнућо)*
Е баш нииииисам! Она је прва почела!

КОНТРАБАС: А ти, Виоло, зашто се свађаш са овом малом! Колико пута сам објашњавао да је она млађа и да мораш да будеш фина и стрпљива са њом, ти си старија и разумнија! А ти, лапрдаш ли лапрдаш! Не увлачиш тон у уста!

ВИОЛА: *(Бесно)*
Увек исто! Она је млађа, она је млађа! Е, баш ме брига што је млађа! Ако је млађа онда нек ћути и слуша, а не да нас све брука, као данас!

- ВИОЛИНА: Љубоморна си што сам ја и боља, и популарнија од тебе!
- ВИОЛА: *(Увређено)*
Надувена тикво! Ма, ти само на себе мислиш! Све си нас упропастила, разумеш!
- ВИОЛИНА: Па шта и ако сам мало претерала данас! Свако има право да некад погрешити! Ја сам бар пробала да урадим нешто сама, а ти се никада не би усудила. Увек радиш само онако како ти други кажу!
- КОНТРАБАС: Доста, доста, доста! Ех, шта сам ја дочекао! Само се вас две чујете! Цичите и шкрипите, а ја морам да ћутим док ми се остали инструменти смеју у лице!
(Хукће, брунда)
- АНЂЕЛА: *(Помирљиво)*
Ма нису оне, чика Контрабасе, баш тако лоше! Само су мало несташне, као и све девојчице!
- КОНТРАБАС: *(Изнанађено, сīрого)*
Види, види! Одакле ово дете овде!?
- АНЂЕЛА: *(Помало уїлашено)*
Ја сам Анђела! Дошла сам с татом на посао. Знате, он овде ноћу ради и све вас чува!
- КОНТРАБАС: *(Презриво)*
Ма види, моли те! А чему онда ја служим! Ја се ваљда бринем о својој породици! А њему би боље било да на тебе мало припази, а не да те пушта да се сама шеташ овуда у сред ноћи! Ето, сад видим да има још непослушне деце!
(Уздахне)
- АНЂЕЛА: *(Одважно, окуражено)*
Извините, али ја волим свог тату, и нисам непослушна! Ја сам само чула малу Виолину како плаче, па сам помислила да је можда у некаквој невољи!
- КОНТРАБАС: *(Цокће, брунда, уздахне дубоко)*
Ма каква невоља! Није она у невољи, него је све нас гурнула у велику невољу! Избио је прави скандал! Мала је свирала шта јој падне на памет. Бирала је највиртуозније мелодије, а упозоравао сам је да то не ради!
(Озбиљно, као да и Анђели даје савети)
Знаш, Анђела, постоје неке ствари које се не могу извести без много учења, вежбања и искуства!

Виолина зајлаче.

КОНТРАБАС: Ето, опет плаче! Ама, драга ћерко, хоћеш ли ми објаснити шта ти је требало да се данас онако понашаш! Лепо сам ти рекао да још увек ниси зрела за тако вируозне партије! И шта се десило!? Усред музичке фразе почела си да замуцкујеш, да шкрипиш, да губиш дах!

Виолина јеца, шкрипи, кркља, ѿлаче неућешно.

ВИОЛА: *(Пакосно)*
Знам ја добро шта је њу спопало! Хтела је да се покаже пред оним њеним...

ВИОЛИНА: *(Прејлашено, ѓневно)*
Умукни, досадна тужибабо!

Чује се јако окидање једне жице виоле, звук ѿуцања жице, шкрипи.

ВИОЛА: *(Плачно)*
Тата, тата! Поново ми је откинула жицу!

ВИОЛИНА: *(Задиркујући је, ѿдрузљиво)*
Татина маза! Татина маза!

АНЂЕЛА: *(Пренеражено)*
Чика Контрабасе, је ли Виолина много повредила Виолу! Јој како јој страшно виси ова жица! Неће ваљда да умре!? Да је одведемо брзо у болницу?

КОНТРАБАС: *(Насмеје се)*
Не брини, Анђела, није то ништа страшно! Нама се често дешава да нам нака жица пукне, али оне се лако и једноставно мењају! Видиш, то је некако као твоја коса. Можеш маказама да одсечеш цео свој коњски репић, али он ће поново израсти, и опет ћеш имати те лепе црне увојке!

АНЂЕЛА: *(У чуду)*
А зашто ви имате само четири длаке!

КОНТРАБАС: Нама је то довољно! Помоћу ове четири жице можемо да произведемо неколико десетина најразличитијих тонова! А та наша коса није обична као ваша, него је од метала! Некад је чак и од злата!

АНЂЕЛА: *(Задивљено)*
Како је то лепо! Кад мало боље размислим, ви уствари носите нешто као перике!

Поново се зачују звуци виолине и виоле, свађа, комешање.

- ВИОЛА: (*Задиркујући виолину, ђодруљливо, изазивачки*)
Заљубљена, изгубљена! Заљубљена, изгубљена!
- ВИОЛИНА: Е нисам! Откуд ти знаш!
- ВИОЛА: (*Кроз изазивачки смех*)
Видела сам како се дошаптаваш с дечком!
(*Изазивачки ђевуши, ђевање ђраћено мелодијом коју изводи виола*)
Виолина и Пиколо то су срца два, ђубили се грлили се, све до пола два!
- ВИОЛИНА: (*Ван себе*)
Завежи, глупачо!
- ВИОЛА: (*Продере се*)
Тата, тата! Виолина се заљубила! Зато је данас онако полудела! Хоће да скрене пажњу на себе, да је онај мали примети!
- ВИОЛИНА: (*Зашикрији*)
Тужабабо!
(*Пева, ђесма ђраћена мелодијом коју изводи виолина*)
Тужабаба јеца, уловила зеца, метла га у торбу, па скувала чорбу!
- КОНТРАБАС: (*Заинђересовано*)
Види, молим те! А ја мислио да сте вас две још мале за заљубљивање!
- АНЂЕЛА: Чика Контрабасе, нису оне мале. Ево и ја имам дечка из разреда!
- Звуци виолине и виоле у брзом ритму, личи на комешање, на зујање.*
- ВИОЛИНА: (*С несђриљењем*)
Стварно? А како се зове?
- ВИОЛА: (*Радознало*)
А колико има година?
- ВИОЛИНА: (*У једном даху*)
Како изгледа? Јел' згодан? Јел' лепо пева?
- ВИОЛА: (*Поверљиво*)
Јел' те пољубио некад?

- АНЂЕЛА: (*Снебивајући се*)
Па, зове се Димитрије! Има девет година као и ја!
Не знам да ли би се вама двојма допао, али ја мислим
да је најлепши на свету!
- ВИОЛИНА: (*С нестїрїљењем*)
Причај нам још о њему!
- КОНТРАБАС: (*Сїпроџо*)
Виолино, остави Анђелу на миру! Него, душо дра-
га, могла би ти да нам испричаш нешто о том свом
даси!
(Накашље се)
- ВИОЛИНА: (*Покуњено*)
Па нема ту шта да се прича!
- ВИОЛА: Лажеш, Виолино! Ево, тата, ја све знам! Могу све
да ти испричам!
- КОНТРАБАС: (*Замшиљено*)
Зашто ја, отац породице, увек последњи сазнајем
све новости!? Елем, ко је тај делија!?
- ВИОЛА: (*Као из ѿоїа*)
Пиколо!
- КОНТРАБАС: (*Изненађено, ѿренеражен*)
Јел' то истина, Виолино!
- ВИОЛИНА: (*Тихо, сїидљиво, бојажљиво, најїїише*)
Јесте!
- КОНТРАБАС: (*Забринуїо, ѿмало разочарано*)
Па где баш њега нађе! Уф. Ето, тако ми и треба кад
не водим рачуна с ким ми се деца друже!
- АНЂЕЛА: А зашто се ви љутите, чика Контрабасу!? Не воли-
те тог Пиколо!?
- КОНТРАБАС: Искрено речено, и не познајем баш најбоље тог
малог, али знам из какве је породице!
- АНЂЕЛА: (*Збуњено*)
Тек сад ништа не разумем!
- КОНТРАБАС: Видиш, ми смо породица Гудачића, а тај мали је из
фамилије Дувачића!
- АНЂЕЛА: (*С чуђењем, весело*)
Никад нисам чула тако необична презимена! Дува-
чићи!

КОНТРАБАС: Ма не, то су сасвим уобичајене ствари у нашем свету! Ми смо Гудачићи јер се наши гласови производе превлачењем гудала преко ове четири власи, преко жица о којима сам ти причао. Ми смо једна врло стара и отмена породица!

АНЂЕЛА: А ови други, како им оно беше презиме?

КОНТРАБАС: (*С љезиром*)
Дувачићи! Они су ти потпуно другачији од нас. Да будем отворен, не разумем како постоји тако на-карадна фамилија! Замисли, драга моја, код њих се тонови производе дувањем у њихова шупља тела која личе на некакве цеви!

ВИОЛА: (*Пакосно*)
Зато су тако ружни! Као неки огромни дугачки носеви! Цело тело један нос, један најобичнији нос! Носина! Бљак! Уопште ми није јасно, сестро драга, како си могла да се заљубиш у један такав нос!?

ВИОЛИНА: (*Тужно*)
Мени је симпатичан! Најмлађи је и најмањи у породици, а има тако нежан глас! И како само уме да буде разигран!

АНЂЕЛА: (*Знаји жељно*)
А јел' та њихова фамилија велика?

КОНТРАБАС: Па, морам да признам да су мало бројнији од нас! Додуше, ни ми Гудачићи сад нисмо у пуном саставу! Фали нам рођака Виолончело! Виолончело је, знаш, мало повучено, и не воли пуно да се меша у овакве породичне расправе! А њих има охохо! Ма има код њих кусог и репатог!

ВИОЛА: Ја бих, тата, рекла носатог!

КОНТРАБАС: Ма, има их свакаквих! Обое, кларинети, фаготи, саксофони, па онда ове разноразне лимене трубе, тубе, тромбони, и шта ти ја знам већ!

АНЂЕЛА: (*Весело*)
Како су то смешна и весела имена!

КОНТРАБАС: (*С омаловажавањем*)
Ма све ти је то, драга моја, смути па проспи! Уопште ми не иде у главу ко је њих измислио? И због чега! Ми смо били сасвим довољни! Добро,

признајем, ту и тамо био нам је повремено потребан неки клавирчић, рецимо, или неко цимбалце, ал' цела та булумента - никако!

АНЂЕЛА: Како то, чика Контрабасе, да су вам се сви они ипак придружили!?

КОНТРАБАС: *(Тужно, сејно, елеџично)*

Ех, драга моја, до пре двеста година наша породица је била главна у сваком оркестру! Кад се само сетим тих дивних, славних дана, Само су нас, Гудачиће, славили и волели! Највећи композитори су само за нас правили дивне оркестарске композиције! Е онда се неки паметњаковић сетио да доведе те Дувачиће! И тако је почело! После су доводили кога стигну! Ето, сад су са нама и они, и разновразне удараљке, којекакве чинеле, гонгови, звонца, оне уображене и надувене харфе! Па им ни то није доста, него доводе и неке странце из Африке и Јужне Америке, неке тимпане, там – там-ове, и, да извинете на изразу, некакве марамбое! Буди бог с нама!

ВИОЛИНА: Драги мој оче, није то баш тако страшно као што се теби чини! Ми смо и даље цењени и вољени, и ја не видим шта је лоше у томе да у оркестру буде и неко други осим нас! Можемо да се слажемо, и заједно свирамо и наступамо! И да се волимо!

КОНТРАБАС: *(Бесно)*

Да се волимо, јел'!? То би ти, Виолино, хтела! Видим ја докле нас је та љубав довела! Дотле да ми се ћерка заљуби у неког тамо пробисвета, Пикола!

ВИОЛИНА: Није пробисвет!

КОНТРАБАС: Он је, драга кћери, иста мајка, она џангризава и префрригана Флаута! Каква мајка, такав син! Потпуно су исти, само је синчић мало пискавијег гласа! Тим горе!

Комешање, луйкање, шкрипљивање, прозевање које се претвара у мелодију коју изводи флауџа.

ФЛАУТА: *(Нервозно)*

Јел' то неко мене поменуо!

Одсечни, једнолични џоновни који се џонављају ритмички, претварају се у луйкање ноћом и луйкање клајни флауџе.

- КОНТРАБАС: (*Презриво*)
Само си нам ти фалила, драга госпођо Флауто!
- ФЛАУТА: (*Надмено*)
Јел то ја, може бити, некима овде сметам!
- КОНТРАБАС: (*Иронично*)
Не, баш горимо од нестрпљења да тебе видимо, уважена колегинице!
- ФЛАУТА: Не буди дрзак, драги пријатељу!
- КОНТРАБАС: Ма, откуд смо сад пријатељи. Ми, Гудачићи, пажљиво бирамо друштво!
- ФЛАУТА: Јел?! А шта то нама, Дувачићима, фали!? Нисмо довољно добри за вас!?
- КОНТРАБАС: Са вама имамо само пристојне колегијалне односе! А и то је много више него што такви заслужују! Због посла смо принуђени да трпимо ваше присуство на концертима и пробама! Само због проклетог посла, уважена колегинице!
- ФЛАУТА: (*Подруљиво, накашљавајући се*)
Ја сам, богами, другачије чула!
- КОНТРАБАС: А шта сте ви то чули!?
- ФЛАУТА: Па, прича се, да једна ваша ћерка не мисли баш тако!
- КОНТРАБАС: (*Изнађено, бесно*)
То што сте чули можете да окачите мачку о реп!
- ФЛАУТА: А шта на то каже ваша премила кћи!? Виолино, драга, зуцка се да се често у последње време виђаш с мојим Пиколом!
- ВИОЛИНА: (*Бојажљиво*)
Па, тетка Флауто...
(*Сипиља се*)
Овај, знате, Пиколо и ја...
- КОНТРАБАС: (*Забрунда*)
Ти, Виолино, да ћутиш, довољно је!
- ФЛАУТА: (*Заједљиво*)
Побогу, какав сте ви отац!? Не пуштате рођено дете да проговори!
- КОНТРАБАС: Ако вам нешто није јасно, питајте мене! Уосталом, немамо ми о чему ни да разговарамо. И зашто се мешате у наше приватне проблеме! Зар морате у свакој чорби да будете мирођија?!

- КОНТРАБАС: (*Накашље се*)
 Уф, мало сам прехлађен! Само тренутак
 (*Накашље се, а онда изведе дубоки, њун њон*)
 А шта кажете на ово, госпође Трубе!
 (*Поносно*)
 А да не помињем како кристално чисте гласове
 имају моје ћерке!
 (*Занесено*)
 Па кад нам се придружи и виолончело, то је милина
 слушати!
- ФАГОТ: Нисмо ни ми за бацање! Не бих себе да хвалим, али
 ево, погледајте моју жену Флауту! Елегантно тело!
 Модерни дизајн! Или моје свастике трубе. Него-
 ване, држеће, квалитетна позлата! Ко би им дао те
 године!
- КОНТРАБАС: Уопште не видим шта је ту лепо! Имате то неко
 телашце, и две-три рупице, и две-три клапнице, и то
 је све! Није ми јасно ко може пожелети вас да
 свира!
- ВИОЛА: (*Уображено*)
 Ми смо најлепше, ја и Виолина, јел' да татице! А не
 ове трубетине!
- ТРУБЕ: Мала, немој да ти доводимо баба Обоу! Лако је вама
 да будете лепе кад сте тако младе, а наша бака је и у
 старости лепа, са дивним телом од црног абоносовог
 дрвета! Тако витка, са оним прелепим клапницама
 од сјајног метала које јој дивно пристају! А осим
 тога, потпуно је савршене интонације па се, и саме
 знате, по њој може штимовати цео оркестар!
- ВИОЛА: Јака ствар!
- ТРУБЕ: А вама, Гудачићима, непрестано жице попуштају,
 не можете сами ни да се наштимуете!
- КОНТРАБАС: Можда ми и не можемо сами да се наштимуетемо,
 али увек можемо да позовемо клавир, ви нам никад
 нисте ни требали!
- ФЛАУТА: Е, можемо и ми без вас да направимо оркестар!
- КОНТРАБАС: (*Кроз њрезив смех*)
 Баш бих волео да чујем на шта би то личило! Ви сте
 без Гудачића нико и ништа!
- ФЛАУТА: Не бих рекла, ми смо потпуно самостални у сваком
 војном оркестру, на пример!

КОНТРАБАС: Хе, то не личи ни на шта! Уопште није отмено као наши гудачки оркестри! Само некакво вриштање и цијукање. Пих. И ко уопште компонује такву музику? А колико је само прелепих соната, сонатина и концерата начињено за моју драгу ћерку, Виолину!

ФАГОТ: И ми се, богами можемо похвалити правим великанима! А кад је већ о тој твојој кћери реч, није она баш савршена и безгрешна! Видели смо сви како се данас обрукала!

КОНТРАБАС: Молим да не говориш тако о мојој ћерки!

ФЛАУТА: Мислиш, о нашој будућој снахи!

ФАГОТ: Чекај, чекај, Флаутице, како то?

КОНТРАБАС: Никако! Баш никако! Ваша жена измишља!

ФЛАУТА: Не, не, не! Ништа ја нисам измислила! Овде већ сви знају да се Виолина и наш мали Пиколо воле!

ФАГОТ: *(Разнежено, њоносно)*
Понос татин!

КОНТРАБАС: Е, неће моћи!

ВИОЛИНА: Али татицеееее!

ТРУБЕ: Ију, зар је баш од ових Гудачића наш сестрић Пиколо морао да нађе девојку! Зар с њима да се ородимо!

КОНТРАБАС: Не дозвољавам, госпође Трубе, да о нашој племенитој породици Гудачића говорите тим тоном!

Сви инструменти производе различите њонове невезане у мелодију, звучи дисонантно, галама, неразумљиви гласови, све кулминира двоструким ударцем ѓонга).

ГОНГ: Мир тамо!
(Још један ударац)

ФАГОТ: Ау, сад смо пробудили господина Гонга, тешко нама!

ФЛАУТА: Пссссссст! Знате да је господин Гонг увек нервозан, а најгори је када је тек пробуђен!

ГОНГ: *(Нервозно, мамурно)*
Каква је то галама! Опет Гудачићи и Дувачићи! Добро, зар се нисмо на последњем састанку договорили да се понашате пристојно!

- ТРУБЕ: (Заграје)
Али, господине Гонг, нас две ништа нисмо, овај, то су ови...
- ГОНГ: Доста, доста, доста! Немојте само вас две госпођице Трубе да ми објашњавате било шта! Најдужи вам је језик, то је познато! Господин Фагот и Господин Контрабас ће морати да ми објасне чему опет овај русвај?
- КОНТРАБАС: (Снуждено)
Господине Гонг, ја Гудачић Контрабас не могу да дозволим да ме неки тамо Дувачићи вређају! Ја то, једноставно, нећу да трпим!
- ФАГОТ: (Увређено)
А ја, Фагот Дувачић, не пристајем да се мојој породици непрестано ругају!

Граја, дисонантни ѿонови, ѿоново ударац ѿонџа.

- ГОНГ: Е, сад је стварно доста! Ви сте као рогови у врећи! Предложићу да се овај оркестар распусти! Нека сви неславно завршимо каријере, нека нас продају или поклоне музејима! Напослетку, боље је и да нас баце на сметлиште, да не засвирамо више никада, него да вас сваког дана слушам како се гложите и да ми кидате живце!
- АНЂЕЛА: Немојте молим вас, господине Гонг! Помислите каква би то штета била! И за овај оркестар и за публику!
- ГОНГ: (Сироџо)
Ко је ова девојчица!
- АНЂЕЛА: (Одважно)
Ја сам Анђела, ћерка ноћног чувара! Тата ме је повео са собом вечерас! Провела сам овде читаву ноћ! Ево, могу да вам објасним шта се уствари десило!
- ГОНГ: (Прекорно)
И нисте могли, драге моје колеге и сустанари, да се уздржите од свађе ни пред овим дететом! Срамота!

Инструментни ѿоново заграје.

ГОНГ: Прекините и пустите девојчицу да ми објасни о чему је реч! Једино њој могу да верујем! Ваших сам прича и објашњења одавно сит!

АНЂЕЛА: Па, све је почело тако што се сазнало да су Виолина и Пиколо заљубљени једно у друго, па се чика Контрабас наљутио и посвађао са тетка Флаутом, а онда је дошао и чика Фагот и тетка Трубе, па су почели да се препиру!

ГОНГ: (*Уздахне*)
Знам, знам, знам! Знам све њихове свађе! Стално понављају исто! Никако да се договоре ко је бољи, Гудачићи или Дувачићи! Шта ти мислиш, Анђела, ко је ту у праву! Ево, ја их годинама слушам и не могу да докучим!

АНЂЕЛА: Искрено, чика Гонг, ја мислим да нису у праву ни једни, ни други!

ГОНГ: (*Изненађено*)
Како то?

АНЂЕЛА: Мени се свиђају и Гудачићи и Дувачићи, и подједнако лепо свирају, и подједнако лепо изгледају!

ГОНГ: Јесте ли чули шта каже девојчица!? И ја мислим да је потпуно у праву! Нема разлога да се свађате и вређате! Свако има своје место у овом оркестру, и сви сте подједнако вредни и важни! Него, да видим ја тај млади пар!

АНЂЕЛА: И ја бих да их видим, малог Пикола још нисам упознала!

ГОНГ: Флауто, позови сина!

ФЛАУТА: Ено га, сакрио се у ону сенку тамо! Пиколо, сине мамин, дођи овамо!

Мелодија коју изводи њиколо.

ГОНГ: Што си се ти, мали сакрио у мишију рупу!? Дођи овамо да те сви чујемо и видимо!

ФЛАУТА: Знате, мој синчић је мало стидљив! Пиколо, запевај нам нешто!

Пиколо изведе живахну, виртуозну мелодију.

АНЂЕЛА: О како он лепо свира! Браво, браво!

КОНТРАБАС: Хм! Морам да признам да мали и није тако лош!

ГОНГ: Могли би сада да чујемо млади пар, Виолину и Пиколо, како заједно музицирају!

Виолина и пиколо изведу нежну мелодију.

КОНТРАБАС: Драга кћери, ипак си нашла неког равног себи!

ФЛАУТА: Сине Пиколо, баш ми се свиђа ова твоја девојка Виолина!

ГОНГ: Надам се да су вас ова дивна деца коначно и заувек помирила! А ви, децо, обећајте да ћете се волети и слагати! И надам се да се ти, мала Виолино, више нећеш понашати неразумно!

ВИОЛИНА: Обећавам!

ГОНГ: А сад је ред да ово прославимо и да нешто скупа засвирамо! Позовите све инструменте, нека славље крене!

Мелодија коју изводи цео оркестар.

ГОНГ: Анђела, надам се да ти се свидело! Колико је то сати!?
(*Забринуто*)
Мислим да је већ време да кренеш, драга девојчице!

НАРАТОР: И тако је Анђела, задовољна што су инструменти остали помирени, кренула журним кораком ка чуварској собици, забринута да се тата није пробудио.

Кораци, шкрипа вратица, хркање.

НАРАТОР: Срећом, тата је још спавао, а Анђела се завукла у фотељу и убрзо, уморна, и сама заспала. Ујутру ју је тата рано пробудио и повео у обилазак. Тудио се да јој покаже све инструменте, не слутећи да их је Анђела већ упознала. Одједном нешто у углу за-светли.

(*Припушен ударац зонга*)

То је стари гонг кришом намигнуо малој пријатељици. И да је приметио, тата не би могао да зна због чега. Ко би и претпоставио да је Анђела ноћас спасила читав оркестар!